

13.02

NIEDZIELA, GODZ. 19.00, SALA CZERWONA

Pieśni o miłości

Marcin Danilewski – skrzypce, prowadzenie
Krystian Adam Krzeszowiak – tenor
West Side Sinfonietta

Program

Johann Strauss syn (1825–1899)
Kaiser-Walzer op. 437 (oprac. M. Rhode)

Agustín Lara (1897–1970)
Granada

Ernesto De Curtis (1875–1937)
Non ti scordar di me

Léo Delibes (1836–1891)
Le roi s'amuse

Francesco Paolo Tosti (1846–1916)
La mia canzone

Enrico Toselli (1883–1926)
Serenata op. 6 (oprac. E. Reeves)

Luigi Denza (1846–1922)
Funiculì, funiculà

Ernst Fischer (1900–1975)
Südlich der Alpen – suita

Franz Lehár (1870–1948)
Twoim jest serce me z operetki Kraina uśmiechu

[70']

Krystian Adam Krzeszowiak, fot. Piotr Kucia

Podczas niedzielnego koncertu, w przeddzień corocznie obchodzonego święta zakochanych, Salę Czerwoną Narodowego Forum Muzyki wypełnią dźwięki jednych z najpiękniejszych pieśni o miłości powstałych w XIX i XX wieku. Utwory stworzone przez kompozytorów z różnych części świata, m.in. Europy i Ameryki Południowej, wykona wybitny polski tenor Krzysztof Adam Krzeszowiak, a towarzyszyć mu będą muzycy ansamblu West Side Sinfonietta pod przewodnictwem skrzypka, a zarazem dyrygenta Marcina Danilewskiego.

Johanna Straussa syna, należącego do dynastii Straussów, rozstawiły w głównej mierze jego niezwykle melodyjne, pełne werwy walce, uwielbiane przez wiedeńską publiczność – choć młodego twórcę doceniono dopiero po śmierci jego ojca – także uznanego kompozytora, Johanna Straussa seniora – w 1849 roku. O młodszym Johannie robiło się coraz głośniejsze nie tylko wśród audytorium – chętnie rozpisywała się o nim również ówczesna prasa, bowiem doskonale radził sobie nie tylko jako twórca porywających dzieł, ale też jako doskonały dyrygent. W połowie lat sześćdziesiątych XIX wieku Strauss dołączył do grona czołowych kompozytorów muzyki tanecznej w Europie, zyskując tym samym szacunek innych znaczących wówczas artystów – Johannes Brahmsa, Giuseppe Verdiego czy Richarda Wagnera. Jego podróże z muzykami ciągnęły się od Paryża po Londyn czy Berlin – to właśnie tam poprowadził serię koncertów w nowo otwartej sali koncertowej Königsbau, podczas których przedstawił słynny *Kaiser-Walzer* op. 437. Owa radosna i lekka w wyrazie kompozycja powstała w 1889 roku i do dziś uwielbiana jest przez miliony – w końcu nie bez przyczyny do Straussa przyłgnęło trafnie opisujące go określenie „Król Walca”. Strausowskie dzieło poprzedzi szereg barwnych, a jednocześnie niezwykle uczuciowych pieśni kompozytorów działających m.in. we Włoszech, Francji, Niemczech czy w dalekim Meksyku.

Włoskie pieśni od lat zachwycają swoim charakterem – czy to pod względem muzycznym, czy po prostu tworząc wyjątkową atmosferę harmonii, tak cenioną przez wszystkich poszukujących chwili wytchnienia i równowagi. Niektóre z nich to prawdziwie ponadczasowe przeboje, znane niemalże każdemu, niezależnie od stopnia zainteresowania włoską kulturą. Jednym z ich twórców był Ernesto De Curtis – kompozytor licznych pieśni neapolitańskich. W szczególności zasłynął on romansem *Non ti scordar di me* skomponowanym w 1935 roku do tekstu autorstwa Domenica Furnò, którego pierwszym wykonawcą był ceniony wówczas tenor, Beniamino Gigli. Podczas koncertu zabrzmiał także *Tu, ca nun chiagne* – przejmująca w wyrazie pieśń do słów Libera Bovio z 1915 roku. Podczas koncertu muzycy przybliżą również romantyczną, a zarazem błyskotliwą *La mia canzone* Francesca Paola Tostiego oraz *Serenatę* Enrico Tosellego. Ten włoski pianista i kompozytor zasłynął głównie za sprawą iście królewskiego skandalu – zawarciem małżeństwa z Luisą Habsburg-Lotaryńską, arcyksiężną i byłą księżną Saksonii. Mimo że związek szybko

się rozpadł, Toselli zyskał wówczas rozgłos, który przyczynił się do rozwoju jego działalności artystycznej. *Serenata* skomponowana została w salonowym, charakterystycznym dla francuskiego nurtu *fin de siècle*, charakterze i często błędnie odczytywana była jako aluzja do nieszczęśliwie zakończonego małżeństwa twórcy – taki scenariusz nie był możliwy ze względu na datę publikacji kompozycji. W kręgu włoskiej twórczości wokalnie-instrumentalnej nie należy pomijać Luigiego Denzy – kompozytora, a zarazem śpiewaka. Intensywny rozwój artysty w obu tych obszarach niewątpliwie przełożył się na jego sukces. Na przestrzeni lat stworzył on niemal sześćset różnego rodzaju pieśni o różnym charakterze, jednak najbardziej popularną nieustannie pozostaje *Funiculì funiculà* – skoczna pieśń neapolitańska skomponowana w 1880 roku na uroczystość inauguracji kolei linowo-terenowej (wł. *funicolare*) prowadzącej na szczyt Wezuwiusza. Dzieło szybko stało się szlagierem sprzedanym w milionach egzemplarzy nut, a zachwyceni jej brzmieniem Richard Strauss oraz Nikołaj Rimski-Korsakow nawiązali do niej w kompozycjach swojego autorstwa.

Z kolei działający we Francji Léo Delibes tworząc *Le roi s'amuse*, wzorował się na słynnej sztuce Victora Hugo o tym samym tytule – *Król się bawi*. Zainspirowany jej fabułą skomponował sześć uroczych tańców o niezwykle wdzięcznym brzmieniu, utrzymanych w charakterze eleganckiego pastiszu. Doskonałe wycucie oraz umiejętnie operowanie stylem siedemnastowiecznej francuskiej muzyki klasycznej przysporzyło mu sławy i uwagi innych ważnych kompozytorów – Camille'a Saint-Saënsa, Vincenta d'Indy i Claude'a Debussy'ego. Wśród dzieł traktujących w rozmaity sposób o pięknie miłości znalazła się słynna *Granada* meksykańskiego twórcy Agustína Lary, wyróżniająca się temperamentnymi rytmami wystukiwanymi na kastanietach. Unikatowy styl kompozytora wpłynął szczególnie na popularność oraz zainteresowanie piosenkami o tematyce hiszpańskiej – *Toledo*, *Cuerdas de mi Guitarra*, *Sevilla*, *Madrid* oraz wspomniana *Granada*. Francisco Franco, hiszpański caudillo, podarował Larze w tytułowym mieście mieszkanie w wyrazie uznania dla tej części jego twórczości. Koncert zwińczy lekka i niezwykle melodyjna suita orkiestrowa *Südlich der Alpen* Ernsta Fischera – będąca najślynniejszym dziełem tego twórcy – oraz znana aria *Twoim jest serce me* z uwielbianej operetki *Kraina uśmiechu* Franza Lehára, która wzrusza, a zarazem wprawia w zachwyt zarówno librettem, jak i pięknymi, romantycznymi brzmieniami.

Marcelina Werner-Śliwowska

Organizator:

NFM – instytucja kultury miasta Wrocławia współprowadzona przez:

